

VLAAMSE FOKKERS VAN HET BELGISCH TREKPAARD

Willen het trekpaard in ere herstellen

Hoeveel trekpaarden weet u vandaag te vinden in uw gemeente? U kunt ze tellen op de vingers van een hand? Inderdaad, hun aantal verminderde drastisch met de komst van de motor in al zijn vormen. Toch verdient dit sterke, rustige dier nog een plaats in onze samenleving.

Peggy DE LAET

Het Belgisch trekpaard is er niet enkel om in Oostduinkerke met een visser op de rug garnalen te vangen voor onze tomaatgarnaal. „De garnaalvisserij te paard is erkend als werelderfgoed. Ons trekpaard heeft echter meer in de mars”, zegt Ann Muys, secretaris van de stamboekvereniging.

Tot 1950 is het Belgische trekpaard ons belangrijkste exportproduct, de trots van ons land. Daarna begint de gespierde viervoeter een ongelijke strijd tegen machinale paardenkracht. In 1977 tekende de Koninklijke Maatschappij van het Belgisch Trekpaard amper zesduizend veulens op in haar moederstamboek.

Gelukkig zijn de mensen achter het stamboek net zo volhardend als het dier dat ze vertegenwoordigen. Met de steun van het ministerie van Landbouw, dat premies uitreikt voor veulens en jonge hengsten om het voortbestaan van het Belgisch trekpaard te ondersteunen, bleef het aantal geregistreerde paarden de jongste jaren stabiel.

„De Vlaamse Fokkers van het Belgisch Trekpaard mochten midden juli 2017 al ruim 350 geboorteaangiften noteren”, zegt Muys tevreden. „Almaar meer recreanten verruilen hun temperamentvolle rijpaard voor een trekpaard. Met zijn gezapige tred biedt het koudbloedig ras

Deze bioboer rooit met de hulp van zijn vos en bruin zelfgefokte trekpaarden. © Ann Muys

een prima tegenwicht voor het jachtige leven van tegenwoordig. Zijn inborst vraagt bovendien geen dagelijkse rit om in topconditie te blijven. De biolandbouwer die aan populariteit wint, haalt het boerenpaard ook voetje voor voetje terug naar zijn kleinschalige erf om zijn grond met omzichtigheid te bewerken. Die groeiende belangstelling is een heuse opsteker voor het Belgisch trekpaard.”

Enkele weken geleden fotografeerde de secretaris, tevens redacteur van het tijdschrift van de stamboekvereniging, de Hanswijkprocessie in Mechelen.

Er viel geen tractor te bespeuren. Belgische trekpaarden trokken de veertien praalwagens en maakten de eeuwenoude religieuze verhalen compleet. Of Ann Muys ook meewerkt aan de organisatie van folkloristische evenementen waarin Belgische trekpaarden een hoofdrol spelen?

„Godzijdank niet”, lacht Ides Versyck, een van de juryleden tijdens erkende keuringen en prijskampen van de Vlaamse fokkers en hun koepelorganisatie, de Koninklijke Maatschappij het Belgisch Trekpaard. „Onze vereniging heeft haar te hard nodig. Ze schrijft veulens en paarden in

voor keuringen en prijskampen en verwerkt onze beoordelingen. Tijdens keuringen bekijken we voornamelijk de bouw en bewegingen van het trekpaard en de gezondheid van de benen. Daartoe hanteren we de rasstandaard, de lichamelijke norm voor het Belgisch trekpaard. Oedeem en kromme of ontstoken benen blemmeren de gangen van het paard. Een te smal bekken bij de merrie bemoeilijkt dan weer de geboorte van haar veulen.”

„Ja, we zijn streng”, geeft Ides Versyck ruiterslijk toe. „Met de keuring willen we de fokker aanmoedigen conclusies te trekken

uit zijn of haar rangschikking en die informatie te gebruiken om de afstamming van het volgende paard te verbeteren. Het gezegde beter voorkomen dan genezen, is hier beslist op zijn plaats.”

Anders gaat het er toe bij de wedstrijden van het aangespannen en het bereden trekpaard,” vervolgt Versyck. „Daarin wordt gelet op behendigheid en gehoorzaamheid tijdens het dressuurnummer of het kegelparcours.”

Wie kampioen wordt, krijgt bezoek van Ann Muys. „Van alle winnaars maak ik een fotoreportage voor het ledenblad. Meteen het leukste aan mijn job”, vertelt ze. „Je voelt ter plekke de trots en de passie. Af en toe word ik zelfs getraakteerd op veulenvlees, meestal afkomstig van een bruinschimmel hengst. De verwerking tot streekproduct is soms de enige optie voor een hengstveulen dat niet geschikt blijkt voor fokkerij of recreatie. Zo is bruinschimmel, de meest voorkomende kleur bij het Belgisch trekpaard, het minst gewild bij ruiter en menner. Hun voorkeur gaat uit naar een paard in vos, bruin, zwart of blauwschimmel. Of een uiterst zeldzame kleur zoals appelschimmel. Op dit moment is geen enkele hengst met die vacht goedgekeurd voor de openbare dekdienst. Onze commissie Trekpaard Jeugd weet dus wat haar te doen staat: mooie, gezonde paarden kweken in weinig voorkomende kleuren.”

„We zullen ze eerst laten meelopen met ervaren juryleden en dierenartsen om de rasstandaard onder de knie te krijgen”, klinkt het bij Ides Versyck. Eens jury, altijd jury?

Voetballende trekpaarden als randanimatie tijdens de keuring. © Ann Muys

Belgische trekpaarden met kar tijdens de Mechelse Hanswijkprocessie. © Ann Muys